

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka, ve věci

žalobkyně: **X**, narozená dne X
státní občanka Vietnamské socialistické republiky
zastoupena advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2023, č. j. MV-211189-5/SO-2022,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 10. 2022, č. j. OAM-11468-30/TP-2020.
2. Žalobkyně podala dne 13. 7. 2020 správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o povolení k trvalému pobytu na území České republiky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
3. Rozhodnutím ze dne 21. 9. 2021, č. j. OAM-11468-16/TP-2020, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2021, č. j. MV-180749-4/SO-2021 tak, že dle § 90 odst. 4 správního řádu řízení o žádosti zastavil. Žalobkyně dosáhla dne 26. 9. 2021, tj. 4 dny po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně věku 18 let a tudíž přestala splňovat podmínku § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť již nebyla nezletilým dítětem.
4. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 3. 6. 2022, č. j. 59 A 101/2021-25, bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2021 zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Dle krajského soudu mělo být o věci rozhodnuto meritorně. Skutečnost, že žalobkyně v průběhu řízení před správními orgány nabyла zletilosti neznamená, že se její žádost stala bezpředmětnou. Bezpředmětnost je nutno vnímat jako stav, kdy jakýmkoliv rozhodnutím o žádosti, ať už kladným nebo záporným, nedojde k žádné změně v právním postavení žalobkyně, což však není posuzovaný případ.
5. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2022, č. j. MV-180749-13/SO-2021, žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 21. 9. 2021, č. j. OAM-11468-16/TP-2020, podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.
6. Rozhodnutím ze dne 11. 10. 2022, č. j. OAM-11468-30/TP-2020, správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území zamítl podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyly potvrzeny důvody uvedené v § 66 odst. 1 písm. d) téhož zákona. Konstatoval, že v době vydání rozhodnutí již žalobkyně není nezletilým dítětem a není tak splněna základní podmínka pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Dle správního orgánu I. stupně zamítnutím žádosti nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, neboť ta pobývá a studuje v zemi původu a není jí pouze uděleno nejvyšší pobytové oprávnění na území České republiky. Žalobkyni nic nebrání požádat o jinou formu pobytového oprávnění na území.
7. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobkyně odvolala. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zopakoval, že v posuzované věci nebyly potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 zákona o pobytu cizinců, neboť v době vydání napadeného rozhodnutí bylo žalobkyni více jak 18 let. Dle žalovaného správní orgán I.

stupně správně žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu na území zamítl dle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Postupoval ostatně v souladu s právním názorem krajského soudu vyjádřeným v jeho předchozím zrušujícím rozsudku. S ohledem na to, že žalobkyně nesplňovala jednu z kumulativních podmínek § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, správní orgán I. stupně již ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu nezjišťoval, zda žalobkyně splňuje další náležitosti, aby jí mohl být povolen trvalý pobyt na území. V této souvislosti žalovaný citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017-27. Skutečnost, že žalobkyně splňuje podmínky § 12 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, není relevantní, neboť § 66 odst. 1 písm. d) hovoří pouze o nezletilém dítěti cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců na území. Právní úprava, která v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců řešila, zda je či není dítě nezaopatřené, byla platná do roku 2017. K námitce nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalovaný odkázal na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Zdůraznil, že kromě tvrzení, že na území žije otec žalobkyně, který má povolení k trvalému pobytu, žalobkyně žádnou konkrétní námitku ohledně nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života neuvedla. Žalobkyně na území České republiky nežila, studuje v zemi původu a žádost podala v roce 2020 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji.

II. Žaloba

8. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť správní orgány při posuzování žádosti žalobkyně nevycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci.
9. Žalovaný dle žalobkyně rovněž dostatečně nevypořádal uplatněné odvolací námitky. Žalobkyně trvala na tom, že nadále splňuje podmínku § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. je nezaopatřeným dítětem plně závislým na péči a výchově zejména otce a připravujícím se na budoucí povolání. Žádost o trvalý pobyt podala v době, kdy byla nezletilá, a jen pomalým postupem správních orgánů došlo k tomu, že nebylo ve věci kladně rozhodnuto před nabytím zletilosti žalobkyně. Pokud by žalobkyně akceptovala výklad provedený správními orgány, bylo by prakticky vyloučené, aby obdobnou žádost podávalo nezletilé dítě nad 17 let, neboť je velmi pravděpodobné, že správní orgán nezvládne o věci rozhodnout do roka. Výklad správního orgánu vede k tomu, že je pouze na něm, zda umožní nezletilému dítěti splnit podmínky § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tím, že ve věci rozhodne před nabytím zletilosti žadatele. Žalobkyni je přičítáno k tíži, že nikoli z její viny, ale vinou nezákonných rozhodnutí správních orgánů mající vliv na běh času, dosáhla žalobkyně zletilosti před vydáním rozhodnutí ve věci. Okolnosti posuzovaného případu dle žalobkyně umožňovaly správním orgánům vybočit ze zásad striktního výkladu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně je sice již zletilá, ale stále je nezaopatřeným dítětem, tj. osobu, jejíž hmotněprávní status se v podstatě od podání žádosti nezměnil. V tomto směru by také měla být odůvodňována případná přiměřenost rozhodnutí.
10. Dle žalobkyně v napadeném rozhodnutí řádné posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu žalobkyně absentuje. Správní orgány prakticky ignorují vazby žalobkyně na území České republiky, kde žije její otec, a zasahují tak do rodinného a soukromého života žalobkyně tím nejzásadnějším způsobem, nuceným odloučením otce od dcery. Správní orgány se vůbec nepokusily vyslechnout

žalobkyni k otázkám § 174a zákona o pobytu cizinců ani ji jiným způsobem nevyzvaly, aby se k uvedené problematice vyjádřila. Napadené rozhodnutí je v otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nepřezkoumatelné. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby napadené rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že na správnosti napadeného rozhodnutí trvá a v podrobnostech odkázal na jeho obsah. K námitce, že žalobkyně nadále splňuje podmínky § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců tím, že je nezaopatřeným dítětem plně závislým na péči a výchově zejména otce a připravujícím se na své budoucí povolání, žalovaný odkázal na znění tohoto ustanovení a aktuální judikaturu správních soudů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Krajský soud nejprve posuzoval námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť nepřezkoumatelnost je jednou z vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné co do skutkových i právních závěrů. Žalovaný jasně vymezil rozhodné skutečnosti ze správního spisu, žádnou podstatnou neopomenul a tyto skutečnosti posuzoval z hlediska naplnění důvodu pro neudělení trvalého pobytu žalobkyni dle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Úvahy žalovaného jsou plně přezkoumatelné a zcela srozumitelné.
14. Dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců: *Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*
15. Podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, ve znění platném pro projednávanou věc, platí, že *povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.*
16. Výkladem posledně citovaného ustanovení, byť ve znění účinném do 14. 8. 2017, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 500/2020-24 uvedl:

„Splnění podmínek těchto ustanovení je třeba posuzovat na základě skutkového stavu v době rozhodování správních orgánů. Tento způsob rozhodování vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008-126, č. 1786/2009 Sb. NSS, ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 9 As 362/2018-37, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33).

Rozhodnutí o udělení pobytového oprávnění je rozhodnutím s konstitutivními účinky, a proto teprve právní mocí takového rozhodnutí je cizinec oprávněn pobývat na území České republiky na základě jím požadovaného pobytového titulu. Postup správních orgánů, v rámci kterého posuzují splnění podmínek až ke dni vydání rozhodnutí, plně odpovídá povaze takového rozhodnutí. Opačný postup správních orgánů by byl zjevně neudržitelný, neboť by byl v příkrém rozporu s ústavním principem právní jistoty a předvídatelnosti práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-37, či ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37).“ (srov. dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2021, č. j. 6 Azs 398/2020-34).

17. Zdejší soud s výše předestřeným výkladem beze zbytku souhlasí, což implicitně vyplývá již z předchozího zrušujícího rozsudku ze dne 3. 6. 2022, č. j. 59 A 101/2021-25.

18. Citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se vyjadřoval mimo jiné i k délce řízení před správními orgány, když konstatoval:

„Překračování lhůt k vydání pobytového oprávnění je nežádoucí. Nejvyšší správní soud rozumí stěžovatelově frustraci z negativních důsledků postupu správního orgánu I. stupně, vedoucího k zamítnutí jeho žádosti. Z tohoto důvodu ale nelze prolomit obecnou zásadu okamžiku posuzování žádosti cizince o pobytové oprávnění a posuzovat žádost k jinému časovému okamžiku než ke dni vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2019, č. j. 7 Azs 209/2018-37, či ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33).“

19. Krajský soud se dále musel vypořádat s námitkou týkající se nesprávného posouzení nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgán I. stupně žádost zamítl podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, přičemž u důvodů zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 tohoto zákona se posuzování přiměřenosti ze zákona nevyžaduje.

20. Jak správně uvedl již žalovaný, judikatura nicméně dovodila, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat i v případě zamítnutí jiných pobytových oprávnění (rozsudek ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při posuzování přiměřenosti dopadu není nutné výslovně hodnotit všechna kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, ale výslovně zohlednit pouze důvody, které jsou v daném případě specifické a vyplývají z průběhu řízení (rozsudek ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36).

21. Žalobkyně v průběhu řízení v obou stupních však konkrétně namítala pouze to, že na území České republiky žije její otec, který zde má trvalý pobyt, a ona v průběhu řízení jasně

deklarovala svůj zájem žít zde také. Správní orgány k tomu uvedly, že žalobkyně na území České republiky nežila a nežije, prezenčně studuje vysokou školu v zemi původu a žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Správní orgán I. stupně také správně zdůraznil, že je jen na žalobkyni, zda bude usilovat o jiný druh pobytového oprávnění v České republice nebo nadále studovat v zemi původu, což do současné doby nebylo překážkou pro to, aby byla vyživována ze strany svého otce, který trvale pobývá v České republice. Uvedené skutečnosti žalobkyně nespороvala, nebylo proto chybou, pokud žalovaný další dokazování v tomto směru neprováděl. Rozhodně nebylo povinností žalovaného žalobkyni vyzývat, aby tvrzení ohledně svého soukromého a rodinného života doplnila.

22. Krajský soud konstatuje, že hodnocení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ze strany správních orgánů zcela jistě ob stojí, protože žádné další okolnosti v řízení najevo nevyšly, ostatně ani žalobkyně v žalobkyně nic dalšího, než co uvedla v průběhu správního řízení, nezmínila. Krajský soud proto ve shodě se správními orgány uzavírá, že zásah rozhodnutí, kterým se zamítá žádost žalobkyně podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 75 odst. 1 písm. h) téhož zákona, do soukromého a rodinného života žalobkyně je přiměřený.

V. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
24. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobkyně.
25. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 6. červen 2023

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu